

Odklon od zásadovosti a vědecké teorie – jedna z příčin naší porážky

(Z vystoupení na VII. sjezdu KSČM)

Chceme-li na našem sjezdu určit, jakou cestou se dále vydáme, myslím, že máme dosti motivujících příkladů z minulosti i současnosti, ale také několik varovných zkušeností, které nejsou hodny následování. Francouzský, italský a v mnohém i německý model transformace komunistických stran slouží za příklad nikoli vítězství, nýbrž varovných porážek. Zdůrazňuji to se vši vážností proto, že některé iluze, o čemž svědčí předložené sjezdové materiály, přežívají také v našich řadách. **Modely stran, jejichž činnost se zkoncentrovala zejména do volebního klání a někdy zase do odporu proti imperialismu, byly vyhandlovány především za spoluúčasti na vládě a jiná teplá místa, nemožou být naším vzorem.** Jako by se zapomnělo, jak umí buržoazní moc korumpovat. Pod tíhou kompromisů, které diskriminovaným nepomohly, se vytrácelo komunistické přesvědčení a konání, vůle většiny členů a voličů byla vůdci dlouhodobě přehlížena.

Potřebujeme komunistickou stranu, která bude schopna, a to bych chtěl zvláště podtrhnout, působit „shora“ a „zdola“ a vytrvale organizovat lidové protikapitalistické a protimperialistické hnutí. Sociální obranu diskriminovaných a kapitalismem postižených není možné soustředit pouze do parlamentních lavic, či sevřít do ulit zastupitelstev. Naši povinnosti je nejen stanovit perspektivní cíl, ale rovněž určit efektivní postupy k jeho dosažení. Jakékoli akce musí být prostředkem k získávání

ni jejich účastníků pro další politickou práci. Kdyby naši předchůdci aplikovali omezený a nedůrazný rozsah stávajících mimoparlamentních aktivit KSČM, myslím, že bychom dnes neměli osmihodinovou pracovní dobu. Jsme zatlačeni do defenzivy. Řekl bych, že často zůstáváme na chvostu společensko-politických procesů. **Předložené dokumenty neodrážejí komplexně naše současné potřeby a zůstávají v mnohem dlužny formování radikální opoziční strany.**

Nacházíme se uprostřed kapitalistické globalizace a nadnárodní liberální Evropy, která je na pokraji vážných ekonomických a sociálních otřesů. Politika vládnoucích garnitur podporuje účast na válečných dobrodružstvích a provází ji rostoucí výdaje na zbrojení. V této oblasti nemáme jediného důvodu ke kompromisům. Nesdílím proto slova autora *Nového čtení Marxe* Miloslava Ransdorfa, která pronesl v Poslanecké sněmovně v rozpravě o rozšiřování NATO k hranicím Ruska již v roce 2003. Řekl: „Domnívám se tedy, že je potřeba podpořit vstup dalších a dalších zemí do Severoatlantické aliance, a možná třeba nakonec z toho vznikne něco na způsob systému kolektivní bezpečnosti, i když tato perspektiva je velmi vzdálena.“ Jak pozdější hlasování ukázalo, nezůstal bohužel mezi poslanci KSČM v podpoře rozšíření NATO osamocen.

Kladu si velmi vážnou otázku: **Není, dle mého soudu, nepravdivé tvrzení, uvedené ve zprávě o činnosti, že NATO „vzhledem**

ke svým dosavadním aktivitám a debaklům ztrácí věrohodnost a účinnost“, obhajobou kompromisních postojů podporujících jeho rozšíření?

Jaké důvody vedly Jiřího Dolejše, který vyznává ideu TAPu o vůdčí roli samosprávných vlastníků jako novou tvůrčí cestu k socialismu, aby se zároveň rozhodl osobně podílet na jejich faktické likvidaci hlasováním pro novelu obchodního zákoníku, která umožňuje vyvlastnit – vytěsnit malé akcionáře proti jejich vůli majoritními vlastníky?

Přiznám se, že pro takovou politiku nemám pochopení. V dané souvislosti **chci zdůraznit, že odklon od zásadovosti a vědecké teorie k přízemnímu praktikismu byl jednou z příčin naší porážky. Praxe bez teoretického základu je slepá. Je krátkozrakou orientací na běžné dílčí úkoly. Přitom se snadno ztrácí podstatné – principiální komunistická linie a identita.**

Máme právo požadovat, aby názory členské základny byly vedením strany výrazněji brány na zřetel. Od kladenského sjezdu požadujeme, zatím bez většího výsledku, odstranění kumulace funkcí. Nedaří se pravidelná obměna ve funkcích. Soudím rovněž, že k naplnění demokracie v KSČM by napomohlo, kdyby byli samosprávné orgány a volení funkcionáři odděleni od výkonového aparátu na všech úrovních.

Ivan Hruza
(Pokračování na str. 2)

Strana musí být pevnou hrází proti narůstajícímu antikomunismu

(Z vystoupení na VII. sjezdu KSČM)

Jsem přesvědčen, že je nezbytné, abychom poctivě analyzovali klíčové rozpory současné doby a na jejich základě správně určili hlavní úkoly, které dnes stojí před komunistickou stranou.

Naše strana musí být silou, která razantně vystupuje proti současné státní moci a proti její protilidové politice. To, čeho jsme svědky, je totiž snaha o odstranění posledních zbytků vymožeností, které lidé získali na základě dlouhých a složitých sociálních bojů, a které byly prosazeny především během čtyřicetiletého období budování socialismu v Československu.

Je to například výrazná vlna všeobecného zdražování, které jsou dnes nuceni lidé čelit. Týká se mj. nejdůležitějších životních potřeb, jako jsou potraviny, bydlení nebo doprava. Právo na bezplatnou zdravotní péči je od počátku tohoto roku minulostí. Aktuální se opět stává hrozba zavedení školného.

Naše odpověď musí být jednoznačná. Je třeba, aby naše strana i nadále zásadně odmítala všechny vládní útoky na sociální výdobytky minulosti. Je naším úkolem aktivně podporovat a případně iniciovat protestní aktivity, demonstrace a stávky. Povinností

komunistů je připojit se k výzvám k uskutečnění generální stávky, která by ukázala, že lidé dokážou za svá práva bojovat.

Krutá realita dneška odhaluje pravou tvář kapitalismu stále většímu počtu lidí. To je jeden z důvodů, proč dnes zažíváme novou vlnu útoků na všechny kritiky kapitalismu, především na ty nejprinciálnější – na komunisty. Jsme svědky úsilí schválit zákony, které by kriminalizovaly komunistické myšlenky, komunistické symboly, jako jsou pěticípá rudá hvězda a srp a kladivo. Komunistické hnutí je ztotožňováno s fašismem, nacismem a jejich bestiálními zločiny. Probíhá cílené úsilí o překrucování dějin, namířené proti komunistickým, pokrokovým, demokratickým a antifašistickým tradicím. V rámci antikomunistické kampaně je významně zneužíváno státního systému veřejného vzdělávání, stejně jako masových médií. Zintenzivňují se snahy o zákaz naší strany. Jedním z vrcholů současného antikomunistického tažení je skandální rozpuštění našeho Komunistického svazu mládeže Ministerstvem vnitra.

Strana musí být pevnou hrází proti narůstajícímu antikomunismu. Úspěch různých antikomunistických

snah by totiž znamenal drastické omezení svobody a demokratických práv. I proto je naším úkolem zorganizovat všechny demokratické síly k úsilí o zachování, prohlubování a rozvoj současných demokratických práv a svobod.

Současné dění v České republice je úzce spjato s mezinárodní situací. Je tomu tak především díky dominantnímu vlivu imperialismu – Spojených

Na stránkách Dialogu uveřejňujeme několik dalších diskusních příspěvků přednesených na XXIV. pražské teoreticko-politické konferenci „Znovu o úloze komunistické strany“, která se konala dne 12. dubna t. r. ve velkém sále ÚV KSČM.

Uveřejňujeme současně vystoupení dvou delegátů VII. sjezdu KSČM Ivana Hruzy a Milana Krajčí. V této souvislosti upozorňujeme čtenáře Dialogu a jeho příznivce, že v nejbližší době bude vydán protokol sjezdu s projevy všech delegátů a hostů VII. sjezdu KSČM.

Ke XXIV. pražské teoreticko-politické konferenci byl již vydán sborník „Znovu o úloze komunistické strany“ v nakladatelství OREGO.

Není to poprvé, co se na našich konferencích zabýváme problematikou strany zejména v souvislosti s tendencemi uvnitř KSČM. Domnívám se, že otázka, na jakých ideových základech má být komunistická strana formována, je zásadní. Zejména pokud jde o kvalitu její orientace a organizace. V článku J. Dolejš (Haló noviny, 31. 3. 2008) k přípravě VII. sjezdu KSČM, charakterizujícím přípravné politické prohlášení ke straně, uvádí, že „... prvním je potvrzení programové identity nastartované počátkem 90. let...“ V tomto výroku jde podle mého soudu o potvrzení nekomunistické, sociálně demokratické identity opírající se o ideje tzv. demokratického socialismu z dílny ideologů prvního pokusu o převrat v roce 1968.

Tento výrok J. Dolejše si zaslouží pozornost ze zásadního důvodu. Jednak, do jaké míry odpovídá objektivní potřebě dalšího směřování a profilace KSČM, a jednak, do jaké míry jsou tyto názory o programové identitě totožné se stanovisky nejen volených stranických orgánů, ale

a převaze kritických názorů z pozic vědeckého socialismu na celé pojetí dokumentu předloženého k diskusi ÚV KSČM – k modelu „Socialismus pro 21. století“, protože neodpovídalo jeho přístupu k ideovému pojetí socialismu.

Jsem si vědom, že nemohu předjímat závěry VII. sjezdu k této otázce, ale záměr současného vedení strany mohu předjímat z vystoupení předsedy strany Vojtěcha Filipa na posledním zasedání ÚV KSČM, v němž zdůrazňuje: **»...nebát se na sjezdu vzít na vědomí dokument „Socialismus pro 21. století“...«, a vyjádřil přesvědčení, že »k Deklaraci k socialismu konsenzus určitě najdeme...«** Otázka však je, **co vlastně vezme sjezd na vědomí?** Který z těchto dokumentů, když diskuse je výrazně rozporuplná a nositelé většinového přístupu (nejen na zmíněném semináři) stojí mimo jeho konkrétní přípravu. Dolejš má přitom právo veta na jeho dokončení v „dílně“, která má podle mého soudu daleko k marxistické metodologii zkoumání a k analýze skutečnosti. Teoreticko-analytické

KSČM, její vedení a další směřování

celkového postoje členské základny.

Vzhledem k diskusi na celorepublikovém semináři před VII. sjezdem KSČ (27. ledna 2008) porádaném oddělením odborného zázemí ÚV KSČM a Radou TAP k problematice „Socialismus pro 21. století“, mohu jednoznačně prohlásit, že tento vysoce reprezentativní seminář kvalifikovaných účastníků se jednoznačně vyslovil pro důslednou orientaci na marxisticko-leninskou metodologii uplatňování politiky KSČM jak v teorii, tak v praxi.

Pochybuji že místopředseda ÚV J. Dolejš na tomto semináři objektivně informoval vedení strany o průběhu

pracoviště ÚV KSČ (TAP) bloudí v teorii utopistických socialistů, nebo si idealizuje sociální stát, který málem ztotožňuje s podstatou socialistického státu (viz výklad prof. Háby na zmíněném semináři). Přitom se zjevně jedná o buržoazní stát, vynucený objektivními okolnostmi kdysi existujícího tzv. reálného socialismu.

Co je podle mne rozhodující pro další směřování KSČM?

V první řadě je to volba Ústředního výboru, nejvyššího orgánu KSČM, Výkonného výboru a dalších nejvyšších orgánů a představitelů strany. Jejich politická a morální kvalita bude rozhodujícím faktorem při hledání, formulování a přijímání politické orientace strany. Budou muset odpovídajícím způsobem navrhnout řešení konkrétních politických a společenských procesů, problémů a zájmů zvláště v období silící antikomunistické hysterie, na niž KSČM dosud nenašla účinnou odpověď.

Bez objektivního zhodnocení naší minulosti, v níž se rodil první pokus o vybudování vskutku lidové demokracie, spravedlivější společnosti pro nejširší vrstvy obyvatel, nelze vytyčovat reálné úkoly do budoucna.

(Pokračování na str. 2)

Lenin proti „perestrojce“

Z projevu na IX. celoruském sjezdu sovětů, 23.-28. 12. 1921

„Všechny velké politické převraty byly uskutečňovány díky nadšení předvoje, za kterým šly živelně neuvědomělé masy. Vývoj ve společnosti zdeptané cary, statkáři a kapitalisty, ani nemohl probíhat jinak. A tuto část práce, tj. politický převrat, jsme splnili tak, že světodějný význam tohoto činu je nesporný. Avšak potom, po velkém politickém převratu, vyvstává před námi další úkol a ten musíme pochopit: tento převrat je třeba náležitě zažít, vtělit jej do každodenního života, a ne se vymlouvat, že sovětské zřízení je špatné a že by se mělo přestavět. U nás je

velká spousta milovníků nejrůznější přestavby (perestrojky) a z této přestavby pak vznikají takové pohromy, že větší jsem v životě nepoznal. Že náš aparát trpí nedostatky při organizování mas, to vím velmi dobře, a na každých deset nedostatků, na které mě tu kdokoli z vás upozorní, vám okamžitě vyjmenuji stovku dalších. Nejde však o to snažit se zlepšit aparát nějakou rychlou reorganizací, nýbrž o to, aby nám politická přeměna náležitě přešla do krve, abychom v hospodářství dosáhli vyšší úrovně. V tom to vězí. Není třeba nic přestavovat, naopak je třeba pomoci napra-

vit ty četné nedostatky, které máme v sovětském zřízení a v celém systému správy, abychom tak pomohli desítkám a milionům lidí. ... Tady musíme být strážliví a být si vědomi toho, že jsme sice této vymoženosti dosáhli, ale že se ještě nestala tělem a krví ekonomiky a existenčních podmínek mas. To je práce na celá desetiletí a právě té musíme věnovat veškeré úsilí. Tady není možné postupovat stejným tempem, stejně rychle a za stejných podmínek, za jakých jsme plnili vojenské úkoly.“ (Viz *Spisy*, sv. 44, Praha, Svoboda 1989, s. 357, 358)

Odklon od zásadovosti...

(Dokončení ze str. 1)

Ivan Hruza vystoupil na sjezdu navíc s technickou poznámkou, v níž reagoval na jeden z diskusních příspěvků.

1. S ohledem na četné informace před VII. sjezdem strany si nejsem jist podporou KSM ze strany KSČM. Cituji informaci uveřejněnou dne 12. 5. 2008: „Podle Dolejšeho byl u mladých komunistů problém v tom, že kromě násilného pojetí změny systému prosazovali odstranění soukromého vlastnictví.“ Dodávám, že z dokumentů KSM nevyplývá, že by Tito mladí komunisté usilovali o násilnou změnu systému. Proto se ptám, komu to slouží?

2. Vzněl jsem na volební komisi požadavek, který podpořilo dalších deset delegátů, aby všichni navržení na předsedu ÚV KSČM informovali sjezd o svých majetkových poměrech, uvedli stranické, veřejné, placené a dobrovolné funkce, informovali o svých zkušenostech z práce s mládeží a odborovými hnutími a uvedli svoje sociální zkušenosti s nezaměstnanými.

Na můj návrh reagoval bezprostředně Miloslav Ransdorf slovy: „Kdyby se všichni stali ctnostnými, umřeli bychom hladu. Bude-li si to sjezd přát, svlíkneme se do trenýrek.“ Po tomto vyjádření VII. sjezd můj požadavek většinou hlasů odmítl.

3. V materiálu *Zaměření politiky... KSČM* jsem navrhl, abychom v textu neakceptovali za prioritu „dostupnost bydlení“, ale jednoznačně ji definovali jako „sociálně dostupné bydlení pro všechny“. Dále jsem vzněl podnět, aby materiál obsahoval požadavek „prosazovat zákon o sociálním bydlení“. Návrhová komise se vyslovila proti a sjezd mě většinou hlasů nepodpořil. Mimochodem, stojí za pozornost, že SON nebylo zřejmé na sjezd pozváno.

4. Ve statutu revizních komisí jsem navrhl změnit nejasnou dikci,

že revizní komise „uplatňují možnost pozastavit výkon stranického orgánu“ na „mají právo požadovat“ nebo „vznášejí požadavek“. Návrhová komise byla proti, avšak VII. sjezd ji většinou hlasů podpořil.

5. Vzněl jsem zásadní požadavek k návrhu *Prohlášení VII. sjezdu KSČM k živnostníkům, malým a středním podnikatelům*. Žádal jsem, aby z názvu a textu byl vypuštěn výraz „střední podnikatelé“. Návrhová komise můj požadavek převedla do nesrozumitelného pojetí a současně opomněla uvést důvody.

K tomu jsem se vyjádřil v technické poznámce. Sdělil jsem sjezdu, že dle platné legislativy za střední je považován podnik, který má do 250 zaměstnanců. Dále jsem uvedl, že si nemyslím, že bychom se my, komunisté, měli na tyto střední podnikatele orientovat. V průběhu sjezdového jednání jsem rovněž upozornil na to, že mi vadí skutečnost, že nemáme prohlášení k dělníkům a pracujícím. Návrhová komise moje návrhy jako obvykle neakceptovala a sjezd se k ní většinou hlasů připojil.

6. V závěru jednání jsem se ostře ohradil proti návrhu na usnesení VII. sjezdu KSČM, který v části VII. bod 2 konstatoval, že sjezd projednal dopisy, které mu byly zaslány. **Moje kritika směřovala mimo jiné proti tomu, že návrhová komise neuznala za vhodné nás, delegáty sjezdu, s obsahem těchto dopisů seznámit a hodlá dát o věci hlasovat.** Tím jsem vyvolal rozsáhlou diskusi směřovanou k celé části VI. Trvala desítky minut a skončila tím, že delegáti sjezdu byli s obsahem předmětných věcí a upřesněním usnesení před vlastním hlasováním seznámeni.

Ani v jednom z uvedených případů návrhová komise nepovažovala se mnou za potřebné osobně hovořit.

I. H.

Strana musí být pevnou hrází...

(Dokončení ze str. 1)

Naše strana musí stát v čele bojovníků za mír, proti imperialistickým agresím. Úkolem komunistické strany je prosazovat bezpodmínečné stažení vojsk České republiky ze všech tzv. zahraničních misí, uskutečňovaných v zájmu Washingtonu a Bruselu. Náš závazek je udělat vše pro to, aby triumfoval lidový odpor proti možnému vybudování vojenské základny USA.

Abyste naše strana výše uvedeným úkolům úspěšně dostála, je třeba usilovat o její komunistický charakter, o to, aby její činnost byla aplikací marxismu-leninismu, aby vycházela

ze zkušeností Komunistické strany Československa, aby byla pevnou součástí mezinárodního komunistického hnutí. Musíme být stranou, která se principiálně staví proti kapitalismu, založenému na vykořisťování, útlaku a válkách. Je nezbytné, abychom pokračovali v získávání obyvatel naší země pro věc jediné alternativy k dnešní mizérii – pro věc socialismu. Je to totiž právě socialismus, který se jako reálná odpověď na problémy současnosti stává den ode dne aktuálnějším. K jeho prosazení naplníme společně své síly.

Milan Krajča, KSČM Praha 3

K současné politice KSČM

(Nepřednesený příspěvek na XXIV. teoreticko-politické konferenci)

Nejen teoretická díla, ale i reálná praxe předních myslitelů - skutečných revolucionářů, přesvědčivě dokazují, že věst rozhodný boj proti současnému kapitalistickému systému a úspěšně formovat postup socialistického budování nové společnosti, může uskutečnit pouze komunistická strana založená na prověřených marxisticko-leninských zásadách. Taková je zákonitost společenského vývoje.

Materiál „*Socialismus pro 21. století*“, zpracovaný na základě usnesení VI. sjezdu KSČM, tyto požadavky nesplňuje. Nerespektuje třídní po-

jetí, zcela opomíjí politicko-organizační práci a nezbytnou vedoucí úlohu komunistické strany. Je to v podstatě protistranický materiál. Navíc nerespektuje nesporné pozitivní výsledky budovatelského úsilí pracujících, inspirovaného komunistickou stranou, které nelze popřít. V podstatě je to materiál navíc protisocialistický.

Že tento materiál zpracovalo Teoreticko-analytické pracoviště ÚV KSČM (TAP), nepřekvapuje. Z jeho tvorby to není ojedinělý výtvor. TAP se jeví jako semeniště revizionismu,

Nové vzdušné antikomunistické hysterie je dnes v České republice skutečností. Příčinou stupňujících se antikomunistických výpadů je probíhající snaha vládnoucích sil zlikvidovat sociální výdobytky z období budování socialismu – směřující do oblasti zdravotnictví, školství, důchodového systému, sociálního zabezpečení a zaměstnanosti. Právě tato krutá realita dneška odhaluje pravou tvář kapitalistického systému. Útoky na nejprincipiálnější kritiky kapitalismu – na komunisty, jsou proto logickým vyústěním.

Návrh rezoluce VII. sjezdu KSČM proti narůstajícímu antikomunismu

Projevem současného antikomunismu v naší zemi je například úsilí schválit zákony, které by kriminalizovaly komunistické myšlenky, komunistické symboly, jako jsou pěticípá rudá hvězda a srp a kladivo, i organizace, které by slovo „komunismus“ měly ve svém názvu. Prosazují se snahy o ztotožňování komunistického hnutí a zkušeností z období budování socialismu s fašismem, nacismem a jejich bestiálními zločiny. Probíhá cílené úsilí o historický revizionismus, namířený proti komunistickým, pokrokovým, demokratickým a anti-fašistickým tradicím a zkušenostem. V rámci antikomunistické kampaně je významně využíváno vzdělávacího

Návrh rezoluce VII. sjezdu KSČM k mobilizaci pracujících

Na čí bedra dopadají dnešní útoky vládnoucích sil je více než zřejmé. Vedle statisíců nezaměstnaných to jsou právě pracující, kdo patří k nejvíce postiženým krutou realitou dneška. Základní práva, která si pracující – dělníci i ostatní zaměstnanci, vybojovali v řadě těžkých sociálních konfliktů, jsou v současnosti drasticky napadána a redukována. Urychlená likvidace bezplatné zdravotní péče, útoky na sociální a důchodové zajištění, omezování pracovního práva jsou pro pracující smutným faktem. Přes nesouhlas KSČM, odborového hnutí a dalších společenských sil, pokračuje státní moc v politice jednoznačně zaměřené proti pracujícím České republiky.

KSČM stojí pevně na straně pracujících. I nadále hodlá jednoznačně a aktivně jejich zájmy hájit. K cílům KSČM patří zkrácení pracovního týdne na 35 hodin se zárukou zachování výše dosavadní mzdy, posilování práv zaměstnanců na pracovištích, posílení sociální ochrany pracujících, zamezení zvyšování věku odchodu do důchodu a zásadní snížení nezaměstnanosti. Komunisté jsou přesvědčeni, že všechna práva, která byla pracujícím uzmuta v souvislosti s obnovením kapitalismu v naší zemi, jim musí být opět vrácena.

KSČM vnímá jako nesmírně důležité posilování role odborů. Vyzývá proto své členy a stoupence, aby se intenzivněji zapojili do práce odborového hnutí a pomohli tak z odborů vytvořit důležitou společenskou sílu

oportunismu a sociáldemokratismu. Překvapuje, že materiál „*Socialismus pro 21. století*“ schválilo nejvyšší vedení strany – Výkonný výbor a dokonce Ústřední výbor.

Tento materiál nepatří na sjezd, ani jako vzatý na vědomí. Je třeba jej jednoznačně odvrhnout. Že nebude splněn úkol sjezdu, není žádná chyba. Nejméně tři minulé sjezdy ukládaly vypracování analýzy minulého vývoje, které nebyly dosud splněny, a nic se neděje. Je to úkol nanejvýš oprávněný a potřebný.

(Pokračování na str. 3)

systému, stejně jako masových médií. Zintenzivňují se snahy o zákaz KSČM, podobně jako útoky na další pokrokové a demokratické síly v České republice. Zastrahování, diskriminace a perzekuce členů a stoupců KSČM je průvodním jevem dnešního antikomunismu.

Jedním z vrcholů současného antikomunistického snažení je oficiální rozpuštění Komunistického svazu mládeže (KSM) Ministerstvem vnitra České republiky. Oficiální důvod, který byl užít pro obvinění, které vedlo k rozpuštění organizace mla-

dých komunistů, bylo tvrzení, že komunistická mládež reflektuje ve svém programu potřebu nahrazení soukromého vlastnictví výrobních prostředků vlastnictvím společenským. Tedy důvod pro rozpuštění komunistické mládeže bylo přesvědčení mladých lidí o nutnosti budovat jinou společnost, která již nebude založena na kapitalistických principech vykořisťování člověka člověkem. KSČM, podobně jako řada jiných demokratických organizací, hnutí a osobností, útok na mladé komunisty odsoudila a opakovaně KSM vyjádřila svou podporu.

KSČM si je vědoma, že antikomunismus v České republice má svou

spojitost s podobnými tendencemi v rámci celé Evropské unie. Ty jsou podporovány různými antikomunistickými rezolucemi Evropského parlamentu, Parlamentního shromáždění Rady Evropy a dalších institucí. Mají odezvu v brutální antikomunistické perzekuci komunistických stran a jejich členů v řadě zemí Evropské unie – např. v Maďarsku, Litvě, Lotyšsku a Estonsku.

KSČM je přesvědčena o akutním nebezpečí narůstajícího antikomunismu, který má jednoznačnou opo-

ru u současné státní moci. Je toho názoru, že by možný úspěch různých antikomunistických snah znamenal drastické omezení svobody a demokratických práv v naší zemi. Možnost fašizace České republiky vede KSČM k snaze o vytvoření co nejširší demokratické fronty, odmítající antikomunistické útoky.

KSČM proto vyzývá všechny demokratické síly, aby se postavily proti antikomunistickým a protidemokratickým snahám současné státní moci a společně s komunisty usilovaly o zachování, prohlubování a rozvoj současných práv a svobod.

Předkládající: Milan Krajča, KSČM Praha 3

pro úspěšnou obhajobu práv a požadavků pracujících a většiny společnosti. Aktivní, bojovné a demokratické odbory jsou pro úsilí o lepší život obyčejných lidí více než potřebné.

Právě společně s odbory a dalšími sociálními hnutími hodlá KSČM učinit vše pro odvrácení drastických sociálních útoků, kterým dnes pracující čelí. KSČM je přesvědčena, že právě organizovaný odpor může zastavit prohlubování dnešní mizérie. KSČM proto vyslovuje svou podporu protestům, demonstracím, stávkám, které jsou reakcí na současný stav a apeluje na odborové organizace, aby zahájily přípravu generální stávky proti protilidové politice současné vlády. Ko-

Stanovisko redakce Dialogu:

Oba návrhy rezoluce VII. sjezdu KSČM proti narůstajícímu antikomunismu a rezoluce VII. sjezdu KSČM k mobilizaci pracujících jako vysoce aktuální, by měly být předneseny, nebyly schváleny.

KSČM, její vedení a další směřování

(Dokončení ze str. 1)

Členům a funkcionářům KSČM, pro něž byl listopadový, zmanipulovaný převrat roku 1989 vnitřně vlastní, neboť se nechali ošálit jeho falešnými hesly a „pocukrovanou lží“, by analýza minulosti měla otevřít oči k prozření. Šlo o dobu, kdy v každém městě, v každé obci byla práce a přes všechny problémy se formoval nový způsob života. Většina lidí nemusela daleko dojíždět za prací, JZD se rozvíjela a vytvořila základ potravinové soběstačnosti. Postupně rostla solidní životní i kulturní úroveň atd. ...

To neznamená, že vše bylo v pořádku, bez problémů a přehmatů. Vše je nutné objektivně zhodnotit, ale výslovně z pozic dialektického a historického materialismu, marxisticko-leninské vědy. Dle mého soudu jde právě o jeden z hlavních úkolů nového poslání vedení strany. K tomu je nezbytné vytvořit personální a technické podmínky.

Pokud KSČM nedokáže zhodnotit historický vývoj KSČ a socialismu, postihnout podstatné i méně podstatné a nahodilé souvislosti, jevy a procesy společenského vývoje od roku 1948 po současnost, vzdá se naděje na skutečně komunistickou budoucnost, vzdá se nejúčinnějšího zdroje pádných argumentů proti antikomunistům a sta-

munisté si jsou jisti možností porážky vládní politiky a udělají vše pro to, aby všechny vládní útoky proti obyčejným lidem byly skutečně odvráceny.

KSČM je přesvědčena, že tyto snahy vládnoucích sil jsou jednoznačně spjaté se samou podstatou kapitalismu. I proto je jejím základním programovým cílem socialismus. Ten již v minulosti prokázal, že je jasnou, reálnou a lepší alternativou ke kapitalistickému barbarskému principu vykořisťování člověka člověkem. KSČM je toho názoru, že právě pracující musí sehrát v úsilí o socialistickou perspektivu zásadní roli.

Předkládající: Milan Krajča, KSČM Praha 3

ne se laciným soustem politického primitivismu pravice, a totálně tak poškodí věc socialismu nejen pro 21. století, nýbrž i pro dnešní a budoucí generace. Usnadní aktivní činnost politické reakci, soudobým falzifikátorům usilujícím o vygumování paměti národa, obnovu a upevnění kapitalistického způsobu života.

K tomu by nové vedení strany mělo odpovědně přistoupit, dokud jsou ti, co mají předpoklady pro tak náročnou práci, pokud nebude teoretická i propagandistická fronta zaplevelena tzv. pravdivými dokumenty z dílny antikomunistického vymývání mozků v čele s nehistorickým Žáčkem.

Budoucnost strany je závislá na schopnosti všech komunistů, především funkcionářů, umět se přiblížit k potřebám a zájmům sociálně slabých, námezdě pracujících, zejména dělníků, rolníků a drobných řemeslníků. Je nutné zdůraznit, že před ideologickou frontou, které chybí institucionální zakotvení ve struktuře ÚV, stojí nelehký úkol nápravy dosavadních bloudivých cest a bludných teorií, v idejích, jen okrajově se dotýkajících marxistického pojetí socialismu a komunismu.

(Nepřednesený příspěvek na XXIII. konferenci)

Rudolf Košťál

(Dokončení z minulého čísla 241)

Proto je nezbytné a odpovědné soustředit marxisticko-leninské vědce a teoretiky pomocí krajských rad KSČM, posunout jejich poznání kupředu a objasnit procesy společnosti v XXI. století na základě zákonitosti vývoje společnosti.

Je potřebné založit novou **IV. Komunistickou internacionálu** s jejími středisky pro Evropu (Rusko), Asii (Čína) a na ostatních kontinentech s **generálním centrem v Číně jako současně socialistické velmoci.**

Doporučit VII. sjezdu KSČM, aby vypracoval současnou takticko-strategickou linii KSČM pro XXI. století a z ní vyplývající programové zaměření činnosti KSČM do VIII. sjezdu.

K tomu bych rád ještě dodal:

Za prvé, komunistické a dělnické strany musí stát v prvních řadách bojovníků za ohroženou ztrátu národní suverenity a existence našeho národa a národů světa, **v prvních řadách bojovníků za samostatné rozhodování.** Rozhodování o své budoucnosti, **se zdarem hájit mezinárodní zájmy dělnické třídy a pracujících,** objasnit své **nové takticko-strategické úkoly a cíle** především **omezením a odstraněním moci** globalizovaného nadnárodního velkokapitálu v čele s USA a EU. Vytvořit „novou demokracii“ – národní a lidovou demokracii pro národ a pracující lid, národy a civilizace, **vytvořit podmínky pro další úspěšný boj za socialismus.**

Boj za demokracii a socialismus v XXI. století bude stejný jako ve XX. století.

Je třeba usilovat o přechod stávající demokracie k „nové demokracii“ do všech důsledků, hledat národní formy jeho rozvoje. Je třeba spojovat **boj na obranu** demokracie a její rozšíření s bojem za národ a socialismus. Jde o přechod od buržoazní demokracie k lidové demokracii, **k demokracii socialistické.**

Je třeba překonat útlum komunistických stran a dělnické třídy a existující rozkol, vytvářet **akční jednotu komunistického předvoje a dělnické třídy** v národním a mezinárodním měřítku na pracovištích, ve všech politických organizacích, v odborových a mládežnických organizacích.

V politické rovině však nejde a **nemůže jít jen o vytvoření jednotné politické strany.** KSČM musí zůstat **komunistickou stranou, předvojem dělnické třídy v jejím historickém poslání, bojovým štábem** s použitím správných taktických cílů v měnící se situaci, musí být schopna zajistit **realizaci strategických společenských cílů – socialismu a komunismu.**

Základním předpokladem komunistické strany k tomu vždy bylo a zůstává i v XXI. století, **ideologicky, organizačně a prakticko-politicky jasně marxisticko-leninské stanovení úkolů a cílů a jejich revoluční, praktická realizace.**

Současně je třeba, aby ve straně probíhal **nepřetržitý boj, boj proti všem pravicovým a levičáckým úchylnkám, proti oportunistickým a revizionistickým tendencím včetně levičáckého sektářství.**

Jiří Dolejš – stoupenec kapitalistického vývoje a Charty 77

Zbývá ještě několik měsíců před výročním potlačením kontrarevoluce 1968 a Jiří Dolejš si pospíší s vychvalováním Akčního programu a podporou kontrarevolučních sil. V rozhovoru s J. Kojzarem, s P. Šafránkem, uveřejněném v Haló novinách 14. dubna t. r. řekl mj.: „...byla objektivní potřeba řešit nahromaděné problémy a překonat

Dnes jde o prosazení a udržení stálého marxisticko-leninského charakteru komunistických stran včetně KSČM, o jejich jednoznačnou marxisticko-leninskou ideologickou, organizační a politicko-praktickou revoluční jednotu a schopnost jasně definovat v XXI. století **novou takticko-strategickou linii** v globalizačním stadiu kapitalismu, v současném stadiu vývoje společnosti a v historické etapě společnosti jejího revolučního přechodu od kapitalismu k socialismu.

Za druhé, v XXI. století má pro komunistickou stranu, která chce podle zásad marxismu-leninismu vést dělnickou třídu a pracující a nepokulhávat za událostmi (jako je tomu v KSČM), velký význam vypracování správných **taktických cílů.** (Lenin, Spisy, sv. 9 s. 13, Praha 1954)

Pružná taktika má mimořádný význam. Záměna jednoho dílčího postupu za druhý v nových situacích, při zachování třídního postoje, **o to jde v XXI. století.**

Sjednocení dělnické třídy, národa a lidu v globalizačním stadiu kapitalismu může mít různé formy: protiglobalizační, proti národnímu globalizačnímu kapitálu, proti porušování národní suverenity s účastí národní buržoazie, národně osvobozovací boj, lidové revoluční hnutí atd.

V KSČM jde za této situace o to, splynout zájmově s neširší masou pracujících za postupného ale systematického nátlakového shromažďování, nastolování požadavků od nejsrozumitelnějších, nejjednodušších ke stále složitějším až obecným, **ve vazbě na různé formy boje za vlast, národ a lid naší země, národů a civilizací světa.**

Za třetí, tento taktický postup strany umožní co nejdříve **pochopit** správnost úkolů a cílů vytyčených komunistickou stranou:

a) k získání času na základě vlastních zkušeností, aby se **proces uvědomování** zkracoval,

b) aby docházelo **k posilování třídní a politické vyspělosti** mas pracujících, a tím i příprava další etapy.

Za čtvrté, jde o pochopení **hlavního článku řetězu problémů XXI. století.**

V XXI. století **není hlavním článkem řetězu boj za socialismus!**

Hlavním článkem řetězu je vědecky zdůvodněný **boj proti nadnárodnímu globalizovanému velkokapitálu,** který usiluje o suverunitu jednotlivých zemí a národů. V čele toho snažení je supervelmoc USA a EU usilující o **světovládu a nad-**

vládu v Evropě. Proti nim je třeba především zaměřit boj.

Jde o boj a) za obnovu a zachování suverenity zemí, národů a civilizací světa, b) za „novou demokracii“ překračující hranice buržoazní demokracie v přechodné sociální, národní a lidové demokratické revoluci, c) za vládu národní a lidové fronty s přechodem k socialistické revoluci, d) za cestu vhodnou i pro rozvojové země a polokolonie, jako nekapitalistickou cestu jejich společenského vývoje.

Za páté, jde o rozvinutí marxisticko-leninského učení a o socialistickou revoluci a socialismus v XXI. století (nejde o model „Socialismus pro XXI. století“ a jeho **evoluční** realizaci, předkládanou VII. sjezdu KSČM). V podmínkách globalizačního stadia kapitalismu v XXI. století jde o spojení boje za demokracii s bojem za socialismus na základě „nové národní a lidové demokracie“.

Jde o zásadní prohlubování demokratických procesů ve společnosti XXI. století, o výrazné omezení a likvidaci nadnárodního globalizovaného kapitálu v politickém, hospodářském a kulturním životě a znemožnění světovlády USA a nadvlády EU v Evropě, a přebudování státní buržoazní mašinerie a celého života společnosti na základě principů omezujících působnost globalistického kapitalistického systému; **účinnou všestrannou národní a lidovou demokratizaci ve všech oblastech společenského života k posílení a zajištění** přímé účasti národa, dělnické třídy a lidových mas na řízení a organizaci země a společnosti pomocí přechodné sociální revoluce a „nové národní a lidové demokracie“.

Na závěr: Formulovaná nová takticko-strategická orientace KSČM a komunistických stran pro XXI. století vyžaduje trvalého prosazení jejich marxisticko-leninského charakteru, pevnou ideovou, organizační, politickou praxi promítající se v **jednotě předvoje dělnické třídy,** aby v XXI. století došlo v globalizovaném stadiu kapitalismu na základě přechodné národní a lidové demokratické revoluce k výraznému oslabení světového kapitalismu, rozmachu národně osvobozeneckého a lidově demokratického hnutí, k mírovému uspořádání světa, které spolehlivě zajistí vítězství společenského pokroku, rychlou stabilizaci a vzájemnou pomoc zemí, národů a civilizací světa, k socialistické a komunistické budoucnosti.

Prof. PhDr. Alois Dvořák, DrSc., předseda Klubu levicové a pokrokové inteligence, Olomouc

K současné politice KSČM

(Dokončení ze str. 2)

Jedním z úkolů strany je vést nesmiřitelný boj s pravici. Nejde o žádnou politiku konstruktivní opozice, nýbrž o důsledné odhalování protilidové, protinárodní politiky pravice. Naše současná propaganda plní tento úkol zcela nedostatečně. Dva příklady: **radar a zdravotnictví.** Pokud jde o radar, je správné zdůrazňovat jeho škodlivost. Hlavní však je ukázat, že pravicová vláda překonává svým

postupem zrádcovskou úlohu buržoazie z první republiky, která vydala republiku Hitlerovi na nátlak tehdejších západních spojenců. Dnes se současní vládcí navzájem předhánějí v zaprodávání svébytnosti národa. Kterýkoliv školák z první třídy ví, že radarové zařízení nemá nic společného s obranou USA ani Evropy. Je to vyslovené útočné zařízení proti Rusku a Číně, obklopeným základnami USA. 80 procent našich obyvatel s tím nesouhlasí.

Zdravotnictví je dnes směřováno proti zdraví lidu. Farmaceutická hydra, krytá a podporovaná vládnoucími činiteli, nekřesťanský vydírá a okrádá nejchudší vrstvy obyvatel, ženy, matky s dětmi a důchodce.

Protilidová a protinárodní politika sloužící majetným – nové buržoazii, bude nepochybně dále sílit.

Čelit těmto zlořádům je možné jedině zkvalitněním práce strany, zvýšenou účinností všech jejích orgánů, hlavně v centru včetně Haló novin a našeho klubu v parlamen-

(Pokračování na str. 4)

USA by měly bez prodlení vyhlásit konec války a uzavřít Dohodu o míru

Dne 27. července uplyne 55 let od uzavření Dohody o příměří mezi KILDR a USA.

Podle mezinárodního práva se příměří dosažené dočasnou dohodou mezi vrchními veliteli armád válčících zemí vztahuje pouze na válečný stav, nikoliv mírový. Pro obnovení mírového stavu uzavírají válčící strany na základě všeobecné praxe dohodu o míru několik měsíců, zřídka několik let po nabytí platnosti dohody o příměří.

Bod 60 článku 4 Dohody o příměří v Koreji zavazuje obě strany uspořádat politickou konferenci na nejvyšší úrovni nejpozději tři měsíce po nabytí jeho platnosti, aby projednala otázku odchodu všech cizích vojsk

strany narušení Dohody o příměří. Podle této Dohody musí být zástupci Vojenské komise pro příměří jmenováni oběma stranami. USA však jmenovaly svým zástupcem generála jihokorejské armády navíc za stranu, která podepsala Dohodu.

Nejaktuálnější otázkou dneška jak zabránit válce a zajistit trvalý mír je uzavření mírové dohody, která by nahradila Dohodu o příměří.

Již déle než půl století prožívá KILDR tragédii rozdělení korejského národa, vnučené jí USA, a trvalé nebezpečí vzniku války. KILDR neustále vynakládá veškeré úsilí na zajištění trvalého míru místo labilního příměří a předložila více než 300 mírových návrhů.

Po padesáti pěti letech

z Koreje a přijala opatření k zajištění mírového stavu.

Vzhledem k tomu, že USA záměrně tuto zásadu trvale bojkotují, výsledkem je, že doposud po uplynutí půl století nebylo příměří nahrazeno trvalým mírem.

USA místo toho, aby svolaly příslušnou politickou poradou, uzavřely v říjnu 1953 s Jižní Koreou „Smlouvu o vzájemné obraně“. Zajistily si tak pobyt amerických vojsk v Jižní Koreji natrvalo. Současně jednostranně prohlásily za neplatné nebo zamítly jednotlivé body Dohody o příměří, aby mohly realizovat vlastní vojenskou strategii. Jde například o bod 13, který zakazuje dovoz válečných materiálů do Koreje.

Začátkem 70. let se Jižní Korea změnila v obrovský zbrojní arzenál, největší na Dálném východě, v nástupišti jaderné války.

O tom, v jakém labilním stavu existovala příměří na Korejském poloostrově, svědčí skutečnost, že USA mnohonásobně porušily Dohodu o příměří. Z toho důvodu se několikrát konalo zbytečné zasedání Vojenské komise pro příměří. Tato komise jako výkonný orgán Dohody a Neutrální komise pro příměří ztratila vzhledem k jednostrannému jednání USA již dávno svůj význam. USA svévolně paralyzovaly činnost inspekčních skupin Neutrální komise pro příměří a vypudily je ze svého území (rozuměj Jižní Koreje – pozn. red.), protože jsme odhalovali z jejich

USA naopak nenavrhly ani jeden konstruktivní návrh, navíc trvale odmítaly všechny spravedlivé návrhy KILDR. Přestože měly za povinnost nahradit Dohodu o příměří Dohodou o míru, využívaly ji ve prospěch své strategie k dosažení nadvlády nad celou Koreou a zablokování kladného vývoje mezikorejských vztahů.

Po 55 letech uzavření Dohody o příměří je otázka uzavření mírové dohody aktuálnější než kdykoliv předtím. V současné době probíhá mezi KILDR a USA dialog o řešení jaderné otázky na Korejském poloostrově. USA nejednou prohašovaly, že nemají v úmyslu napadnout KILDR, vyjadřovaly ochotu zajistit mír na Korejském poloostrově. Bush oficiálně prohlásil, že jeho přáním je skoncovat s korejskou válkou.

V Deklaraci ze 4. října 2007, podepsané nejvyššími představiteli Severu a Jihu, se uvádí, že v rámci praktických opatření k řešení stávajícího příměří a vytvoření trvalého míru se nejvyšší představitelé tří a čtyř bezprostředně zainteresovaných stran musí sejít na Korejském poloostrově a vyhlásit konec války. Jestliže je ochota USA vyhlášenou ochotu realizovat vztahy důvěry s KILDR a podpořit mírové soužití upřímná, pak nemají žádný důvod neuzavřít mírovou smlouvu.

USA by měly bez prodlení vyhlásit konec války a uzavřít Dohodu o míru. **Z materiálu Velvyslanectví KILDR v ČR**

orgánů, např. školné, rozdmýchávání generačních sporů, v nichž je třeba „utancovat“ straně oddané členy. Nejdůležitější je jeho vyjádření o Gottwaldovi, že je padouch. To si nedovolila ani nejreaktější část buržoazních představitelů.

Je třeba se otevřeně zeptat, proč máme ze stranických prostředků udržovat při životě TAP, jehož hlavní reprezentant Heller a další nazývají naše setkání stalinistickým sletem.

Pod vedením J. V. S. vybudoval Sovětský svaz socialistické zřízení v kapitalistickém obkličení a obhájil -leninismus-marxismus- epochy imperialismu. Měl nepopíratelný a hlavní podíl na porážce hrůzného hitlerovského fašismu. Představitelé TAPu si neuvědomují ani to, že by dnes možná nežili. Sovětský svaz prokázal, že lze nahradit vykořisťovatelský kapitalistický řád pokrokovým socialistickým zřízením.

Navzdory všem nepřátelům lidu a komunistické strany se budeme nadále hrdě hlásit ke stalinismu s přesvědčením, že je to cesta ke šťastné budoucnosti lidstva.

Zdeněk Novotný

(Dokončení ze str. 3)

J. Dolejš v této souvislosti uvádí: „Skutečná pluralita bez monopolu moci a nesektářský přístup k marxismu byly klíčovými hodnotami tehdejší doby, na které navazujeme dodnes...“ Podle Dolejše se dělnická třída, rolnictvo a pokroková inteligence měly vzdát moci, o kterou v čele s KSČ bojovaly.

Monopol moci je závislý na tom, která třída vlastní výrobní prostředky. Změna vlastnictví výrobních prostředků znamená změnu společenského řádu. Ať je u moci ČSSD nebo ODS, nezávisle na tom, jaké zastoupení budou mít další politické strany v Parlamentu a Senátu, bude vládnout kapitál. Ani jedna strana, která

vé reformy nebylo možné dělat libovolně. „Dělají se ve prospěch velkoburžoazie také v zemích, jež nejsou členy NATO, prodloužené ruky amerického imperialismu. Americký imperialismus a jeho spojenci v EU diktují, co kdo smí a co nesmí.“

Dolejš uvádí, že v čele ÚV Národní fronty stanul starý interbrigadista, rehabilitovaná oběť 50. let, MUDr. František Kriegel, jeden z inspirátorů Charty 77. Jako člen KSČ vystupoval v roce 1968 i později z antisovětských a antisocialistických pozic.

Na čí stranu se členové Charty 77 postavili, měl Dolejš vědět a zaujmout jednoznačné stanovisko. Citují: „Tehdy byla diskutována

Jiří Dolejš – stoupenec...

vznikla po kontrarevoluci, nevstupuje proti kapitalismu. Hovořit o jakési polaritě v třídní společnosti je podvod na občanech. Na tomto podvodu se spolu s buržoazními ideology podílí i J. Dolejš.

V Akčním programu je vypuštěn leninismus, píše se jen o marxismu. Tím je marxismus kladen do protikladu leninismu. Podle Marxe je stát orgánem třídní moci, potlačování jedné třídy druhou, vytvořením řádu, který legalizuje a posiluje útlak tím, že usmíruje konflikty mezi třídami. V Komunistickém manifestu K. Marx uvádí: „Rozbitou státní mašinerii je třeba nahradit organizací proletariátu jako panující třídy a nastolením demokracie...“

Podle Akčního programu a Dolejše by se měl proletariát této úlohy vzdát ve prospěch sil, které chtějí nastolit kapitalismus. Dolejš si dále stěžuje: „Systémo-

větší samostatnost podniků, volná tvorba cen, samostatné bankovníctví a posílení tržních prvků.“ V době, kdy existuje embargo, volá se po samostatnosti podniků. Volná tvorba cen není jiného než kapitalismus, který vše neustále zdražuje. S tím Dolejš souhlasí. Samostatné komerční bankovníctví neznámá nic jiného než vznik finančního kapitálu. Posilováním tržních vztahů je otevřen přechod ke kapitalismu.

Z postoje Dolejše je zřejmé, že je otevřeným stoupenecem kapitalistického vývoje a politiky Charty 77. Taková je pravá tvář nově zvoleného místopředsedy ÚV KSČM!

Dolejšovým názorům je poplatné i oportunistické stanovisko VV a ÚV KSČM k 40. výročí schválení Akčního programu KSČ v roce 1968.

L. Lepík

Na regresu nelze stavět budoucnost

(Předneseno na XXIII. teoreticko-politické konferenci)

Prohlubující se krize kapitalistické společnosti u nás i ve světě vyžaduje zásadní změnu ve vývojových tendencích uvnitř KSČM, spočívající v rozhodném obratu její politiky od tendence sociáldemokratické k tendenci marxisticko-leninské.

Základem ideové jednoty strany se tak musí stát, má-li být KSČM komunistickou stranou nejen podle názvu, ale i svou podstatou teorie marxismu-leninismu. Jde o vědeckou teorii, jejíž pravdivost byla potvrzena praxí historického vývoje. Její pravdivost potvrdil i kontrarevoluční zvrát v SSSR a v zemích střední a jihovýchodní Evropy na přelomu osmdesátých a devadesátých let XX. století. Co bylo tehdy poraženo, nebyl marxismus-leninismus, nýbrž jeho revizionistická karikatura prosazující jakousi „třetí cestu“, „mixáž“ reálného socialismu a klasického kapitalismu. S takovýmto vývojem se nelze smířovat. Nelze se smířovat ani s tím, aby dnešní protagonisté sociáldemokratické vývojové tendence uvnitř KSČM vnucovali straně své nevědecké vize socialismu a komunistické strany a odvozovali z nich praktické závěry pro politiku strany v dalším období. Jejich teoretické vize neobstály před soudem dějin a nemohou obstát ani v budoucnu. Potvrdil to ostatně i seminář *O socialismu bez nálepek* (27. 1. tr.), na němž byli zastánci sociáldemokratické tendence teoreticky poraženi. Na svou teoretickou porážku uvalili cenzuru ticha a zákulisními machinacemi protlačili svůj teoretický brak na jednání ÚV, aby ho předložil sjezdu.

Sjezd, jako nejvyšší orgán strany, by měl tento teoretický brak odmítnout. Měl by odmítnout nejen dokument „Socialismus pro 21. století“, ale i Deklaraci o socialismu, neboť i ta zachováva v pozměněném obalu nevědeckou podstatu dokumentu „Socialismus pro 21. století“, v němž má socialismus fungovat na základech kapitalistické ekonomiky. Sjezd by měl rovněž odmítnout Prohlášení VII. sjezdu KSČ ke straně, v němž má být potvrzena identita strany z počátku devadesátých let. Ta vychází z nevědecké koncepce antikomunistických stran „Socialistické internacionály“, z koncepce „demokratického socialismu“, kterou nezrušil ani kladenský sjezd KSČM. Přihlásit se k programové identitě strany z tohoto období znamená přihlásit se k historicky regresivní, sociáldemokratické vývojové tendenci uvnitř strany, na jejímž konci stojí jen další hořká porážka vykořisťovaných.

Opravdoví komunisté se musí přihlásit k historicky progresivní, marxisticko-leninské vývojové tendenci strany. Bojovat za ni znamená bojovat za uplatňování vědecké marxisticko-leninské teorie v praxi. Promítnout ji do strategie a taktiky strany, propagandy a agitace. Při jejím tvůrčím rozvíjení respektovat její vědeckou podstatu. Jen takováto ideová jednota uvnitř strany zabezpečí její jednotu organizační a akční.

Bojovat za marxisticko-leninskou identitu KSČM znamená upevňovat sepjetí komunistické strany s dělnickou třídou. Vzhledem k tomu, že revoluční procesy ve vědě a tech-

Když místopředseda ÚV KSČM J. Dolejš charakterizoval dokumenty, které bude projednávat VII. sjezd KSČM (Haló noviny, 31. 3. 2008), uvedl mimo jiné, že „stručně **politické prohlášení ke straně** je zaměřeno na zvýšení kvality vnitrostranického života. Obsahuje **tři základní prvky. Prvním je potvrzení programové identity KSČ, nastartované počátkem 90. let. Je to prý „vzkaz těm, kteří mají v tomto smyslu určité pochybnosti, zda odbočujeme nebo se chceme někam vracet, kam se sami vracet nechceme...“** Namísto je proto třeba připomenout, **o jakou vlastně „nastartovanou“ programovou identitu KSČM jde**, aby mnozí nežili stále v iluzích.

Hned úvodem musím říci, že nejen materiál TAPu „Socialismus pro 21. století“ nevychází z marxismu-leninismu, vědeckého komunismu. I při tvorbě dalších materiálů se jejich autoři neinspirovali teoretickým odkazem Marxe a Engelse, o Leninovi ani nemluvě, ale především ideovou produkcí „věhlasných“ činitelů oportunistů a revizionistů z dob II. internacionály, zejména K. Kautského a dalších „velikánů“ renegátství, jako byli Trockij, Bucharin a Djilas (viz knihu „Nová třída“). Inspirují se u ideologů antikomunistické Socialistické internacionály, od nichž opisovali jejich předchůdci, naši revizionisté ze 60. let minulého století (Cvekl, Šamalík, Mlynář, Klokočka a další) a v 80. letech „perestrojkoví“ likvidátoři socialismu nejen v Sovětském svazu na čele s Gorbačovem, Jakovlevem a dalšími politickými kreaturami v nejvyšších politických funkcích.

V teoretické rovině dochází k naplnění základních programových tezí jak **ustavujícího** sjezdu KSČM, jež vyslovil v hlavním referátu L. Adamec, tak i programové

ho dokumentu přijatého **prvním** tzv. Olomouckým sjezdem strany. Na tyto sjezdy plně navázal i druhý, tzv. **Kladenský sjezd** (12. 1992), který je mylně považován za sjezd komunistické identity. Tyto sjezdy se **přihlásily k antikomunistické koncepci tzv. demokratického socialismu**, jejímž posláním je mást dělnické hnutí, odvést je od skutečného boje za zájmy námezdně pracujících a vykořisťovaných, za socialismus.

Abych byl konkrétní, připomenu úryvek z úvodní preambule programu **I. sjezdu KSČM „Za národní charakter strany a demokratický socialismus“**. Citují: „S koncepcemi, ideologií a způsobem organizační výstavby „předlistopadové doby“ nemůže naše strana spojovat svoji budoucnost... **KSČM, která vznikla... v procesu radikálního rozchodu naší společnosti s totalitou a mocenským monoplem jedné strany... jednoznačně uznává demokracii a odmítá jakoukoli diktaturu... Hlásíme se k tradicím levice v sociálně demokratickém hnutí v naší zemi... Základ ideové identity strany – demokratický socialismus** spatřujeme především v úsilí o demokratickou sociálně spravedlivou společnost a sociálně právní stát (viz Dokumenty I. sjezdu KSČM, 13.-14. 10. 1990, s. 16-17).

Je třeba jednoznačně říci, že má-li být **model „demokratického socialismu“**, který je **dnes zahalován pojmy „moderní“ nebo „Socialismus pro 21. století“**, **nadále považován za „základní směr našeho úsilí“**, pak bude KSČM jen pokračovat v „křížové cestě“ za „vzkříšením toho, co reálný socialismus přivedlo do záhuby, co jej „zaživa“ pohřbilo“.

Shrnutím uvedeného vystoupí do popředí tyto skutečnosti.

Za prvé, patří-li k základním ideově politickým determinantám

tvářet tak akceschopné jádro všech protiimperialistických sil. S tím souvisí i odmítnutí našeho členství v SEL (Strana evropské levice – pozn. red.), organizaci vytvořené z podnětu imperialistické Evropské unie za účelem štěpení protimperialistických sil v Evropě. Proces sjednocování komunistického i širšího levicového, lidově demokratického hnutí se neobejde bez kompromisů. V otázce kompromisů musí mít komunisté na paměti Leninův inspirační postup, který srozumitelně vyjádřil ve svém díle „Dětská nemoc“.

V návaznosti na uvedené je třeba odsoudit současné iniciativy některých aktivistů sociáldemokratické vývojové tendence uvnitř KSČM, které narušují přátelský vztah mezi KSČM a KSM. Aktivita Komunistického svazu mládeže vycházejí důsledně z komunistických pozic a zasluhují naši plnou podporu. Znevažování práce mladých komunistů oslabuje pozice všech komunistů a nahrává silám politické reakce. Fašizující část politické reakce zakázala činnost KSM. Proti tomuto antidemokratickému opatření však nestačí přijmout jen slovní podporu KSM ze strany KSČM v usnesení jejího ústředního výboru. Je třeba rozvinout uvnitř strany organizování petičních i jiných protestních akcí proti zákazu KSM.

Očekávám, že nadcházející VII. sjezd KSČM umožní svými závěry zkvalitnit politiku strany uvedeným směrem, protože na regresu stavět budoucnost nelze.

Zdeněk Kodýtek

programových dokumentů KSČM koncepce „demokratického socialismu“, nelze se divit, že komunistická strana není pojímána jako nejrevolučnější, nejnevědomější a nejorganizovanější předvoj proletariátu a ostatních pracujících, ale jako jakási „všelidová“ (v podobě chruščovovského revizionismu), „antistalinsky zaměřená“ organizace otevřená všem, hrající úlohu jakéhosi „informačního servisu. Jde tedy o pojetí strany zbaavené marxismu-leninismu, jenž je dokonce některými ideology TAPu (Heller, Neužil) prezentován jako „reakční ideologie“ „vládnoucí třídy minulého režimu“, která prý objektivně nahrává kapitalismu.

Za druhé, základní otázkou každé revoluční změny společnosti (od vzniku a existence tříd), je **otázka politické moci**. A přesto je tato otázka nejen v materiálu „Socialismus pro 21. století“, mírně řečeno, velmi zamlžována. Kolem ní spíš jen „krouží“ a je interpretována abstraktně, z netřídních, reformistických pozic. Stát je proto, nejen podle autorů „modelu socialismu“, pro socialismus něčím „špinavým“, byrokratickým, etatistickým a stejně tak i státní vlastnictví.

Za třetí, zvláště v současném kapitalismu **nelze politickou**, a s tím i **ekonomickou moc**, při nebyvalé manipulativní úloze elektronických masmédií, při obrovské ideologické moci kapitálu, **demokraticky odstranit preferováním neozbrojených forem boje, bez revolučního násilí**, které odnímá vládnoucí, buržoazní třídy a jejím přísluhovačům právo onekonomické, politické a ideologické podmínky a nástroje jejich bezohledného panství.

Za čtvrté, podle spoluautorů materiálu TAPu „Socialismus pro 21. století“, kteří „opravují“ Marxe, prý politické revoluci nemusí předcházet zespolečenštění výrobních prostředků. A to proto, že **socialistický ekonomický sektor** může vzniknout již **v lůně kapitalismu**. „Jako základ přechodu k socialismu... vidí vytváření samosprávného vlastnického sektoru uvnitř kapitalismu a jeho prosazování v ekonomické soutěži na trhu...“ (viz knihu Josef Heller, František Neužil a kol. „Bojíte se socialismu?“, s. 2). Toto „samosprávné vlastnictví“ má prý uvnitř kapitalistického ekonomického systému prokázat své přednosti v konkurenci s kapitalistickým vlastnictvím. To prý má údajně představovat **nový typ socialistické revoluce** (?-ZK), který nenaruší demokracii, kvalitu života „příslušníků bývalé vlastnické dominantní a politicky vládnoucí třídy“ – buržoazie!

Autoři zde nerozlišují mezi formální, buržoazní a lidovou, proletářskou, socialistickou demokracií. Demokracii chápou netřídně, abstraktně „jako takovou“, kterou zde již dnes máme v tomto bezohledném kapitalismu, v němž neexistuje žádná skutečná účast pracujících na řízení společenských záležitostí.

Na závěr. Přesto, že se dnes pojem „demokratický socialismus“ již nepoužívá, neboť byl nahrazen pojmy „moderní socialismus“ nebo „Socialismus pro 21. století“, jeho podstata je stejná. A v tom má být podle J. Dolejše „potvrzení programové identity KSČ, nastartované počátkem 90. let“. Jde o identitu nekomunistickou.

Zdeněk Košťál